

เลศอรรถ

เริ่มต้นรัก

๑

ลมเย็นยามเช้าพากันพรั่งพรูเข้ามา เมื่อประตูกระจกบานเลื่อนเปิดออก หญิงสาวเสียบหูฟังเพื่อฟังเพลงจากโทรศัพท์มือถือ หยิบแก้วคาราเมลมัคคิอาโตที่ตนเองเดินออกไปนั่งรับลมที่เก้าอี้ไม้ตัวยาวสีขาวริมระเบียง กิ่งก้านไม้เลื้อยที่ปลูกอยู่เหนือกันสาดห้อยระย้าปลิวไหวตามสายลม

พระอาทิตย์สีส้มดวงโตค่อย ๆ แยมหน้าออกมาทักทายจากยอดตึกสูง ผั่งตรงข้าม ก่อนจะเคลื่อนขึ้นสู่แผ่นฟ้ากว้างสีฟ้าสดใส พุยเมฆสีขาวสะอาดเคลื่อนตัวอ้อยอิ่งอย่างเกียจคร้าน ประกายแดดทอแสงลงไปยังสายน้ำที่ปลิวไหวไปตามแรงลมและคลื่นของเรือโดยสาร สองแสงระยิบระยับราวกับมีคนกำลังโรยกากเพชรสีเงินลงไป

ไม่ว่าจะเป็นตอนเช้า สาย บ่าย เย็น หรือแม้แต่ในช่วงค่ำคืน ทิวทัศน์ตรงนี้ไม่เคยน่าเบื่อ หญิงสาวทอดตามองป้ายชื่อร้านของตัวเองด้วยความภาคภูมิใจ

‘Barista Cafe’ ร้านกาแฟริมแม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งดัดแปลงจากบ้านไม้โบราณที่ปลูกมาตั้งแต่สมัยหลังสงครามโลกครั้งที่สอง

แม้จะมีอายุพอ ๆ กับหญิงชราคนหนึ่ง ทрудโทรม ผู้กร่อนไปบ้างตามกาลเวลา แต่มันก็ยังคงความงดงามและโรแมนติกไว้เหมือนเดิม

ท่าเลตรงนี้อาจไม่ดึงดูดนักหากจะคิดในเชิงธุรกิจ เพราะทางเข้าด้านหน้าตั้งอยู่ในตรอกแคบ ๆ ของย่านเก่า ซึ่งหากไม่บอกก็คงไม่มีใครรู้ว่าด้านในมีร้านกาแฟสวย ๆ บรรยากาศดีตั้งอยู่ แต่กิจการก็ไปได้เรื่อย ๆ และไข่มุกมีความรู้สึกว่ามันจะต้องดีขึ้น เพราะบรรยากาศของร้านเป็นแบบที่ใครได้แวะเข้ามาแล้วจะต้องอยากกลับมาอีก และลูกค้าก็ยังช่วยบอกปากต่อปากให้ด้วย

หญิงสาวผ่อนลมหายใจอย่างผ่อนคลาย หยิบถ้วยกาแฟร้อนรสชาติโปรดปรานขึ้นมาจิบ ขณะปล่อยสายตาทอดมองไปตามกระแสน้ำสีขุ่นที่ม้วนตัวเป็นระลอกคลื่นยามเมื่อเรือลำน้อยใหญ่แล่นผ่านไป

กำลังคิดเพลิน หางตาก็จับภาพบางสิ่งลอยพะเยิบ ๆ อยู่ตรงทำน้ำของร้าน มองไปเหมือนมีร่างคนมาเกาะอยู่ตรงเชิงบันไดทางขึ้น แวบหนึ่งที่หญิงสาวขลุ่ย

แต่...บ้าน่า คนที่โหนจะมาลอยอยู่ตรงนั้น อาจจะเป็นแค่กะลามะพร้าวกับเศษผ้าที่บังเอิญลอยมาเกาะอยู่ด้วยกันก็ได้ ไข่มุกรีบปิดความคิดนั้นออกไปจากสมอง แล้วกลับมาคิดถึงร้านกาแฟของตัวเอง

มันเป็นความฝันสมัยวัยรุ่นของเธอ ที่อยากจะเปิดร้านกาแฟเล็ก ๆ น่ารัก ๆ บรรยากาศดี ไข่มุกหลุดยิ้มเมื่อมองไปรอบร้านกาแฟของตัวเอง นี่มันยิ่งกว่าใช่เสียอีก ถ้าไม่ใช่เพราะมีตายายเป็นเจ้าของบ้านเก่าหลังนี้ เธอก็คงไม่มีปัญญาเป็นเจ้าของร้านนี้ได้

เอ่อ...อะไรก็ตามที่อยู่ตรงทำน้ำนั้น มันเหมือนจะขยับได้นะ

คราวนี้ไข่มุกเริ่มหันไปมองอย่างจริงจัง แต่ก็เห็นไม่ชัดนัก เออละ...ไม่ว่ามันจะเป็นแค่เศษขยะ หรือว่าเป็นคนจริง ๆ ก็ไปดูให้มันเห็นกับตาไปเลย หญิงสาวบอกกับตัวเอง ก่อนจะวางถ้วยกาแฟลง ดิงหูฟังออกจากหูแล้วลุกขึ้นเดินช้า ๆ ออกไปที่ทำน้ำ ยิ่งเดินเข้าไปใกล้ก็ยิ่งเห็นส่วนประกอบต่าง ๆ ของสิ่งนั้นชัดเจนขึ้น

มันคงไม่ใช่แค่กะลามะพร้าวกับเศษผ้าแล้วละ ไข่มุกรู้สึกมือตัวเองเย็นเฉียบขณะถอดกอลอนประตูเหล็กลงบันไดแล้วเดินไปตามทางเล็ก ๆ ไปยังทำน้ำ

ร่างของผู้ชายคนหนึ่งนอนคว่ำหน้าอยู่บนแผ่นคอนกรีตของทำน้ำ คลื่นจากเรือที่แล่นผ่านซัดร่างของเขาอยู่ไปมา

มันเป็นไปได้ที่จะมี...ศพ...คนตายลอยน้ำมาติดตามท่า แต่ไข่มุกไม่เคยคิดฝันมาก่อนว่าตัวเองจะมีโอกาสได้เป็นคนพบเจอเอง

เสียงหน้าด่านที่โผล่พ้นออกมาให้เห็นซัดขาวจนแทบจะไม่มีสีเลือด ไข่มุกได้แต่ยืนตัวแข็งทื่อ จ้องมองร่างที่นอนเหยียดยาวอยู่กับพื้นทำน้ำอย่างทำอะไรไม่ถูก ก่อนจะเห็นว่าแขนข้างหนึ่งของร่างนั้นขยับได้ หญิงสาวจ้องตาโตเพื่อดูให้แน่ใจว่าตัวเองไม่ได้ตาฟาดไป พลังขยับเท้าก้าวเข้าไปอีกก้าวหนึ่ง

ตอนนั้นเองที่เธอได้ยินเสียงครางเบา ๆ จากนั้นชายหนุ่มก็ค่อย ๆ พลิก
กายขึ้นมา ไ่มู่กริบเดินเข้าไปใกล้ทรุดตัวลงข้างเขา เอื้อมมือไปแตะแขนแล้ว
เขย่าเรียกเบา ๆ

“คุณ...คุณคะ...เป็นอะไรหรือเปล่าคะ”

ร่างที่นอนนิ่งอยู่ค่อย ๆ ลืมตาขึ้น มีแววสับสนว่ารุ่นอยู่ในดวงตาสีเข้ม
ของเขา และเมื่อเหลือบเลยมาเห็นเธอเข้าร่างสูงใหญ่นั้นก็สะดุ้งเบา ๆ รีบ
เขยิบกายถอยห่างเธอเล็กน้อย คิ้วเข้มขมวดมุ่นขณะจ้องมองมาที่เธออย่าง
หวาดระแวง

“เป็นอะไรหรือเปล่าคะ” ไ่มู่ถามพร้อมกับยิ้มให้ นึกยินดีที่ท่าทาง
เขาไม่ได้เป็นอะไรมาก

ชายหนุ่มไม่ตอบอะไร ค่อย ๆ ยันกายลุกขึ้นนั่งแล้วมองไปรอบตัวเอง ร่าง
สูงใหญ่ที่เปียกโชกไปทั้งตัวนั้นอยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตลายทางสีเข้ม กางเกงยีน และ
รองเท้าหนังกลับหุ้มข้อ

เขาแต่งตัวดี และน่าจะอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเธอด้วย ที่สำคัญเขา
หน้าตาดีทีเดียว

“ทำไมคุณถึงมาอยู่ตรงนี้ได้ล่ะคะ” ไ่มู่ถามด้วยความประหลาดใจ

อีกฝ่ายหันใบหน้าที่เต็มไปด้วยความพิศวงไม่แพ้กันมามองเธอ คิ้วเข้ม
ขมวดเข้าหากันอีกครั้งราวกับเขากำลังใช้ความคิดอย่างหนัก ก่อนจะยกมือขึ้น
จับที่หน้าผาก ไ่มู่จึงเห็นว่ามิใช่แผลแตกสักอยู่เหนือไรผมของเขา

“คุณเลือดออกด้วย...” หญิงสาวร้องขึ้น แต่ตัวคนเจ็บดูไม่ใส่ใจกับ
บาดแผลของตัวเองนัก

เขายังคงทำงาแงง ก่อนจะพูดขึ้นเป็นประโยคแรกด้วยเสียงแหบแห้ง

“ที่นี่ที่ไหน...”

“ทำน้ำของร้านฉันคะ” ไ่มู่ตอบ พร้อมกับบอกชื่อย่านที่พักของตัวเอง
แต่ดูเหมือนว่าคำตอบของเธอไม่ได้ทำให้เขาหายข้องใจนัก

“คุณมาจากไหนคะ ตกจากเรือมาหรือ” ความน่าจะเป็นแวบแรกผ่าน
เข้ามาในสมองของไ่มู่ แต่ถ้าคิดว่ามาแล้วตกน้ำก็ไม่่น่ารอด ทั้งกางเกงยีน
ทั้งรองเท้าหนังของเขา หากว่าน้ำไม่แข็งจริงคงเอาตัวไม่รอด แล้วเธอก็ไม่ได้
กลืนเหล้าจากตัวเขาด้วย

“หรือว่าเรือล่ม...หรือชนกัน” ไช่มุกหาตัวเลือกให้หลายอย่าง ซึ่งมันต้องเป็นอะไรสักอย่างที่ทำให้เขาลงมาอยู่ในแม่น้ำได้

“ไม่...ไม่ใช่” ชายหนุ่มส่ายหน้าแรงๆ

“อ้าว...ถ้าอย่างนั้น...มาอยู่ตรงนี้ได้ยังไงล่ะคะ” ไช่มุกถามซ้ำอีก

แต่คนถูกถามไม่ยอมตอบ เขาพยุงกายลุกขึ้นยืน พยายามจะก้าวเดินออกไป แต่เมื่อลงน้ำหนักที่เท้าข้างหนึ่ง ชายหนุ่มก็นิ่งหน้าด้วยความเจ็บปวด

“จะให้ฉันช่วยอะไรไหมคะ” ไช่มุกลุกขึ้นเดินตามเขามา พอเขายืนเธอถึงได้เห็นว่าเขาสูงมากจนเธอต้องเงยหน้าพูดกับเขา

“ไม่เป็นไรครับ...ขอบคุณมาก”

เป็นคำตอบที่ไช่มุกไม่คิดว่าจะได้ยิน นอกจากนั้นเขายังทำท่าจะเดินหนีเธอไปอีก ทั้งที่สภาพร่างกายก็ไม่ค่อยจะอำนวยนัก

ไช่มุกมองร่างสูงที่เปียกโชกไปทั้งตัว ก็ไม่อยากจะเข้าไปยุ่งหรอกระนะ แต่ทนไม่ได้ที่จะนิ่งเฉยไม่ทำอะไรเลย หญิงสาวจึงพูดขึ้น

“แต่คุณน่าจะไปทำแผลก่อนนะคะ ให้ฉันขับรถไปส่งคุณที่โรงพยาบาลไหมคะ หรือคุณจะโทร. หาใครหรือเปล่า เพราะฉันว่ามีมือถือของคุณน่าจะใช้ได้แล้วละ” ไช่มุกบอกพร้อมกับหยิบโทรศัพท์ของตัวเองออกมา

ชายหนุ่มหยุดยืนจ้องมองโทรศัพท์ในมือของไช่มุกเขม็ง ก่อนจะรีบล้วงดูตามกระเป๋าเสื้อและกระเป๋ากางเกงของตัวเอง แต่ดูเหมือนว่าเขาจะไม่มีอะไรติดตัวมาเลย ทั้งโทรศัพท์หรือแม้แต่กระเป๋าสะตางค์

แต่แทนที่จะสนใจว่าข้าวของหายไป ชายหนุ่มกลับส่ายหน้าซ้ำๆ แล้วตอบด้วยสีหน้าครุ่นคิด

“ผมไม่รู้จะโทร. หาใคร”

เอาเข้าไป...ไม่มีญาติอีกต่างหาก ไช่มุกแอบถอนใจอยู่ในอก ก่อนจะนึกอะไรขึ้นได้

“หรือว่าคุณโดนจี้คะ” หญิงสาวทำตาโต แม้จะเห็นว่าชายหนุ่มยังคงสวมนาฬิกาข้อมืออยู่ ท่าทางจะเป็นขงมีราคาด้วย

แต่คนถูกถามก็ยังไม่ยอมตอบอีกจนไช่มุกชักเริ่มขัดใจ ทำไมทำตัวมีลับลมคมในจัง ถามอะไรก็ไม่ยอมตอบ หรือว่า...หญิงสาวชักเริ่มคิดไปในทางที่ไม่ค่อยดี เธอเองก็อยู่ตัวคนเดียวเสียด้วย หรือบางทีเธอน่าจะทำไม่รู้ไม่ชี้

แล้วปล่อยให้เขาจัดการเรื่องของตัวเองอย่างที่เขาคงต้องการ

เมื่อเห็นอีกฝ่ายพยายามกีดกันก้าวเท้าออกเดิน ไช่มุกก็รีบวิ่งแข่งขึ้นบันไดไปเปิดประตูเหล็กให้ ชายหนุ่มค่อย ๆ เดินกะโผลกกะเผลกขึ้นบันไดเตี้ย ๆ นั้นเข้าไปในตัวร้านด้านบน

“เดี๋ยวพอลออกจากร้านของฉันไปแล้ว คุณก็แค่เดินตรงไปเรื่อย ๆ ออกจากซอยก็ถึงถนนใหญ่แล้วละ ไม่วอกแวก” พุดออกไปแล้ว ไช่มุกก็รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนใจดำอย่างไรชอบกล แต่เมื่อเห็นอีกฝ่ายไม่มีปฏิกิริยาใดๆ เธอก็เลยบอกว่า

“ฉันเข้าไปหยิบกุญแจเปิดประตูรั้วด้านหน้าก่อนนะ”

หญิงสาวผลักบานประตูกระจกเข้าไปในร้าน แล้วหยิบพวงกุญแจซึ่งวางอยู่ในตะกร้าบนชั้นหลังเคาน์เตอร์ เมื่อแอบมองผ่านผนังกระจกออกไป ก็เห็นร่างสูงใหญ่ยืนนิ่งตัวเปียกโชก มือข้างหนึ่งเกาะรั้วคันทันใหญ่ซึ่งกางไว้ตรงโถงรถจักรยาน อีกมือยกขึ้นกุมขมับที่มีเลือดแห้งกรังอยู่บนขนาดแผล

ไช่มุกถอนใจอย่างว่าวุ่น ในสมองของเธอคิดหลายเรื่องมากกว่าควรจะทำอย่างไร จะใจดำปล่อยให้เขาเดินออกไปจากร้านทั้งสภาพอย่างนั้นจะเหวออย่างน้อยชั่วครู่ไปส่งเขาหน่อยก็ยังดีนะ หญิงสาวบอกกับตัวเองแล้ววิ่งขึ้นไปบนห้องหยิบกุญแจจรดกับผ้าขนหนูสะอาดติดมือมาด้วย

เมื่อลงมาข้างล่าง เธอก็เห็นชายหนุ่มนั่งกุมขมับอยู่ที่โถงรถจักรยานหน้าเต็มไปด้วยท่าที่ครุ่นคิด ไช่มุกส่งผ้าขนหนูให้เขาเช็ดหน้า พอเห็นคราบเลือดของตัวเองและผ้าขนหนูสีขาว ชายหนุ่มก็ทำท่าเกรงใจ

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ เช็ดไปเถอะ...เดี๋ยวฉันจะขับรถไปส่งคุณเอง แต่คิดว่าน่าจะแวะทำแผลก่อนแล้วค่อยไปส่งคุณที่บ้าน”

ไช่มุกอดคิดไม่ได้ว่าประโยคสุดท้ายของเธอทำให้อีกฝ่ายสะดุ้งน้อย ๆ เขาเงยหน้าขึ้นจ้องมองเธอ แวบหนึ่งที่เขาแอบเห็นแววของความตระหนกอยู่ในดวงตาคู่นั้น ชายหนุ่มกลืนน้ำลายแล้วพุดด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง

“ผมพยายามคิดว่ามันเกิดอะไรขึ้น แต่...ผมนึกอะไรไม่ออกเลย ไม่รู้ว่ามาอยู่ที่นี้ได้ยังไง ไม่รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น” มีแววของความสับสนว่าวุ่นใจอยู่อย่างชัดเจนบนใบหน้าของฝ่ายนั้น

ไช่มุกได้แต่อึ้ง ขณะได้ยินเสียงทอดถอนใจดังมาจากร่างที่ยังเปียกชุ่มโชก

พร้อมกับหยดเลือดที่เริ่มไหลลงมาจากหน้าผากของเขา ชายหนุ่มบอกรับเธอ
อย่างลึนหวัง

“ที่จริงผมนึกไม่ออกด้วยซ้ำว่าตัวเองเป็นใคร...”

ไข่มุกเหลือบดูนาฬิกาเรือนใหญ่บนผนังตรงหน้า ใกล้เคียงเวลา
เปิดร้าน เมื่อครู่เธอโทร. สั่งลูกน้องแล้ว ว่าให้รีบเข้าไปเปิดร้านให้ก่อน

หญิงสาวปรายตามองร่างสูงใหญ่ที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวถัดไป สีหน้าของ
เขายังคงเต็มไปด้วยความครุ่นคิด ชายหนุ่มเพิ่งออกมาจากห้องทำแผลเมื่อครู่
และทั้งสองกำลังนั่งรอยาของเขาอยู่

นี่มันนิยายชัด ๆ จู ๆ ก็มีชายหนุ่มหน้าตาดีลอยมาติดอยู่ที่ทำน้ำ แถม
ยังความจำเสื่อมอีกต่างหาก แล้วฉันจะทำยังไงดีเนี่ย...ไข่มุกได้แต่ตะโกนถาม
ตัวเองอยู่ในใจขณะแอบลอบมองอีกฝ่ายอยู่เฉียบ ๆ

ผมดำสนิทของเขาเริ่มแห้ง คราบเลือดยังจับอยู่ตรงไรผมเหนือพลาสติกอร์
ยาแผ่นใหญ่ที่ปิดเอาไว้ บาดแผลที่หน้าผากเย็บราวสิบเข็ม แต่มันไม่ได้หนัก
หนาจนถึงขั้นจะทำให้สมองกระทบกระเทือน นอกจากหัวแตกกับข้อเท้าพลง
ชายหนุ่มก็ไม่ได้บาดเจ็บที่อื่นอีก

หลังทำแผลให้เขาเสร็จ แพทย์ผู้รักษาสั่งยาให้ และทำท่าจบนปัญญา
กับอาการที่ชายหนุ่มจำอะไรไม่ได้เลย หลังจากตรวจอย่างละเอียด เอกซเรย์
สมองดูแล้วทุกอย่างเป็นปกติ คุณหมอก็ไม่อาจบอกได้ว่าเพราะอะไรความจำ
ของชายหนุ่มจึงได้หายไปหมด ได้แต่แนะนำให้ไปพบกับแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ
เฉพาะทาง

ตลอดเวลาเธอเห็นเขานั่งกั๊กกรมแน่น แววดาเติมไปด้วยความครุ่นคิด
ท่าทางเหมือนเด็กนักเรียนที่กำลังอยู่ในห้องสอบและกำลังเผชิญหน้าอยู่กับ
ข้อสอบระดับหิน

“มีอะไรอย่างอื่นบ้างไหมคะ ที่คุณพอจะนึกออก” ไข่มุกถามขึ้นเหมือน
ชวนคุย

ชายหนุ่มหันมามองเธอด้วยสายตาอ่อนล้า เธอรู้ว่าเขาบอกหลายครั้ง
แล้วว่าจำได้แค่ว่าลิ้มตาคั้นที่ทำน้ำของร้านเธอ นอกนั้นก็จำอะไรไม่ได้เลย แต่
มันก็น่าจะมีภาพอะไรสักอย่างค้างอยู่ในสมองบ้างสิ

ชายหนุ่มส่ายหน้า พร้อมกับขยับเท้าข้างซ้ายที่พันผ้าพันแผลเอาไว้ ไช่มุกยังคงเอียงคอมองเพื่อรอว่าเขาจะขยายความอะไรมากกว่านั้น แต่สีหน้าและแววตาของอีกฝ่ายดูว่างเปล่าราวกับหน้ากระดาษที่ไร้ตัวอักษร

ไช่มุกไม่รู้จะทำอย่างไร เลยยิ้มให้เขา นึกในใจ...แล้วไงต่อล่ะ

เป็นไปได้หรือที่คนเราจะลืมทุกสิ่งทุกอย่างได้อย่างนี้ ขนาดหอมเองก็ยังไม่ตอบไม่ได้ว่าเพราะอะไร ไช่มุกกลอบมองอีกฝ่ายอย่างไม่ไว้ใจ ถ้าเขาแกล้งทำล่ะ...แต่เขาจะแกล้งไปเพื่ออะไร หรือเขากำลังปิดบังอะไรบางอย่างอยู่

ไช่มุกนึกถึงสีหน้าและแววตาที่เต็มไปด้วยความหวาดระแวงของชายหนุ่มในตอนแรก หลายครั้งที่เธอแอบเห็นว่าเขาสะดุ้งเวลาที่มีคนเดินมาใกล้ และมีท่าทางเหมือนกังวลอะไรบางอย่าง

หากให้คิดไปในทางร้าย ๆ ไช่มุกก็อยากจะคิดว่าเขาอาจกำลังหนีใครหรือหนีอะไรบางอย่างมา แต่ดูแล้วก็ไม่มีอะไรสักอย่างที่จะบ่งชี้ว่าเขาเป็นคนไม่ดี เขาไม่ได้ดูเป็นคนอันตราย ตรงข้ามเธอคิดว่าลึกลับ ๆ แล้วเขากำลังกลัวอะไรบางอย่างอยู่ด้วยซ้ำ

ระหว่างนั่งรอเขาอยู่หน้าห้องตรวจ ไช่มุกพยายามโทร. หาอณงค์ณัฐเพื่อนซี้คนเดียวที่เธอคิดว่าจะฟังได้ในเวลานี้ แต่ก็ติดต่อไม่ได้ ไม่รู้ว่าฝ่ายนั้นปิดเครื่องหรือว่าแบบๆ หหมด

มีเสียงเรียกชื่อเธอให้ไปรับยา ไช่มุกจึงลุกขึ้นเดินไปที่เคาน์เตอร์เพื่อรับยาและจ่ายค่ารักษาพยาบาล เมื่อกลับมาที่เก้าอี้ เธอก็หยิบยาในถุงออกมาดู มียาแก้ปวดลดไข้ ยาฆ่าเชื้อ และยาอื่นอีกสองถุง ขณะที่กำลังนั่งคิดว่าจะทำอย่างไรดี ชายหนุ่มก็พูดขึ้น

“ผมนี่อะไรไม่ออกเลย รู้แต่ว่า...” เขาทำท่าเหมือนจะพูดอะไรแต่ก็เปลี่ยนใจ

“มันลับสนไปหมดนะครับ” เขาบอกพร้อมกับเอานิ้วบีบขมับเหมือนปวดศีรษะ

ท่าทางเขาก็ดูอ่อนใจกับอาการของตัวเองเหมือนกัน ชายหนุ่มเหลือบมองนาฬิกาบนผนังแล้วยิ้มให้เธออย่างอ่อนโยน เป็นรอยยิ้มที่ทำให้ไช่มุกแทบจะโยนความรู้สึกสงสัยหรือหวาดระแวงในตัวเขาทิ้งไปจนหมด

“คุณกลับก่อนก็ได้ครับ ผมคิดว่าคุณคงมีธุระต้องรีบไป”

พอเห็นໄໝ່ມຸກໝວດຄົ້ ເຂາກໍຕອບຍັ້ມ ໆ

“ພົມເຫັນຸ່ນຄອຍມອມແຕ່ນາຟິກາ ຄຸງຈະຮີບໄປເປີດຮ້ານໄໝ່ໂຮມຄຮັບ ໄປເຄອະຄຮັບ...ໄມ່ຕ້ອງຫຸ່ງຫຮອກ ພົມຈັດການໄດ້ ເທ່ານີ້ພົມກໍຂອບຸ່ນມາກທີ່ຊ່ວຍພົມ”

ນ້ຳເສີຍງ່ອນໂຍນຂອງເຂາທ່າເອາໄໝ່ມຸກຮູ້ສຶກວາບເຂ້າໄປໃນຫົວໃຈດ້ວຍຄວາມອາທຣຈນຕ້ອງເຕືອນຕົວເອງວ່າເຂາເປັນເພີຍຄົນແປລກຸ່ນທີ່ເອາເພີ່ງຮູ້ຈັກໄມ່ກໍ່ຂ້າໂມງ

“ແລ້ວຸ່ນຈະທ່າຍັ່ງໄງຕໍ່ອ່ລະຄະ” ໄໝ່ມຸກອດເປັນຫຸ່ງໄມ່ໄດ້

“ພົມວ່າຈະນັ່ງທີ່ນີ້ອີກສັກຟັກ ບາງທີ່ອາຈະນຶກອະໂຣອອກກໍໄດ້”

ແລ້ວດ້າຍັ່ງນຶກໄມ່ອອກອ່ລະ ໄໝ່ມຸກຄາມຕົວເອງອຸ່ນໃຈ ເອາແອບມອມທ່າຂອງຂາຍຸ່ນຸ່ມທີ່ພັນຜ້າພັນແຜລເອາໄວ້ ພົມອບອກວ່າອຸ່ນຍັ່ງກໍຕ້ອງສອມສາມວັນກວ່າຈະດີຂຶ້ນ ດ້າເຂາເດີນເຫີນສະດວກກວ່ານີ້ເອາຄຸງຮູ້ສຶກຜິດນ້ອຍລຸ່ງໄປຸ່ນຍາກຈະທ່າໄມ່ຮູ້ໄມ່ຂີ້ແລ້ວທັງເຂາໄວ້

“ຸ່ນໄມ່ຕ້ອງເປັນກັງວລຫຮອກຄຮັບ ພົມໄມ່ເປັນໂຮຈຮິງ ໆ”

ໄໝ່ມຸກໄດ້ແຕ່ນັ່ງ ນຶກໄມ່ອອກວ່າຈະຈັດການກັບສຸດານການຸ່ນຕອນນີ້ອຸ່ນຍັ່ງໂຮດຶກຮາວກໍເລຍບອກເອາດຶ້ ໆ ວ່າ

“ຈັ້ນເດີຍວຈັ້ນມານະຄະ ຂອໄປໂທຣຕັຸຸທຸ່ນຸ່ນຍ່ອຍ”

“ເຮີຍຸ່ນຄຮັບ” ຂາຍຸ່ນຸ່ມບອກເສີຍສຸກາພ

ໄໝ່ມຸກຮີບໂທຣຕັຸຸທຸ່ນຸ່ນມຶ້ອຶ້ອອກມາຄຸດຸກຸກາຍເລກທີ່ດັ່ງເອາໄວ້ເປັນເບອຣໂທຣ. ດ່ວນ ແລ້ວເດີນຫຮອບໄປຕຣງມຸມທ້ອງແອບມອມຂາຍຸ່ນຸ່ມອຸ່ນທ່າງ ໆ ເອາເຫັນເຂາເອາຸ່ນາຸກລຸ່ງບນຝ່າມຶ້ ມຶ້ເສີຍງ່ອນຮູ້ສຶກເຮີຍກິນໂທຣຕັຸຸທຸ່ນຸ່ນຮູ້ສຶກສອມສາມຄຮິງ ໄໝ່ມຸກກໍແທບຈະຄອນໃຈອອກມາດັງ ໆ ເມີ້ໄດ້ຍິນເສີຍຂອງອີກຝ່າຍຮັບສາຍເສີຍທີ່

“ອັ້ລໂຮລ...” ຝ່າຍນັ້ນຕອບຮັບເອາ ແຕ່ກໍຍັ່ງພຸດອະໂຣຍຶດຍາວເມີ້ອນກ່າລັງຄຸຍອະໂຣຕິດພັນກັບຄົນອຶ້ນ ກ່ອນຈະກັບມາພຸດເສີຍຮັ້ງຮັ້ງ

“ນີ້ແກ...ຈັ້ນກ່າລັງຈະປຣະທຸມກັບລຸກຄ່ານະ ມຶ້ອະໂຣຈະເລ່ກໍ່ເຮີຍນຶ້ສຶເຟໄໝ່ໄວ້ກ່ອນແລ້ວກັນ ເດີຍວຈະໄປເປີດອ່ານ”

“ໄມ່ໄດ້...ຈັ້ນມຶ້ອະໂຣຈະປຣິກາແກເດີຍວນີ້” ໄໝ່ມຸກຊຸ່ຝ່າຍສຶເຟືອນ

“ອະໂຣວະ...” ເຝືອນອອກແນວນຶ້ “ກໍ່ບອກແລ້ວວ່າຕອນນີ້ກ່າລັງຮີບ ອຸ່ນຍາບອກນະວ່າແກຄຶດສຸດຣຸກນມຶ້ໄດ້”

“ບ້າ...ຈັ້ນໄມ່ໄດ້ຕັງຕ້ອງຂນາດນັ້ນຫຮອກ ແລ້ວຈັ້ນກໍ່ໂທຣ. ຫາແກຕັງຫຸກຸກຮິງແລ້ວດ້ວຍ ທ່າໄມ່ໄມ່ຍອມຮັບສາຍ ນີ້ດ້າຈັ້ນເກີດໂດນໂຄຣສັກຄົນກ່າລັງຕາມຸ່ຜ່າແລ້ວໂທຣ.

หาแก ป่านนี้ฉันคงตายไปแล้ว”

“แล้วไงล่ะ...มีใครตายหรือเปล่า” อีกฝ่ายส่งเสียงกวน ๆ ตามกลับมา

“มีคนลอยมาติดที่ท่าหน้าร้านของฉัน” ไช้มุกตอบเสียงเย็น

“ชื่อ...อะไรนะ แกเจอศพหรือ” คราวนี้ผู้เป็นเพื่อนทำเสียงตกใจ

“ไม่ใช่ศพหรือ เขายังไม่ตาย” ไช้มุกรีบบอก เพราะรู้ว่าเพื่อนเป็นโรคกลัวผีขนาดหนัก

“แค่บาดเจ็บนิดหน่อย ฉันก็เลยพาเขามาโรงพยาบาล ตอนนี้อยู่ปลอดภัยแล้ว แต่...” เธอยังพูดไม่จบ อีกฝ่ายก็ขัดขึ้น

“ถ้าให้เดาฉันว่าต้องเป็นผู้ชาย...หนุ่ม...หล่อ...ที่สำคัญ...” อีกฝ่ายทำเสียงล้อเลียน ซึ่งคนฟังแทบจะนึกสีหน้าของฝ่ายนั้นออก

“ต้องตัวใหญ่แน่ ๆ ฉันฟังเสียงแกก็รู้ ไช้ไหม”

ไช้มุกแอบเหลือบตามองเพดาน คบกันมานานมากเกินไปก็แบบนี้แหละ แค่ได้ยินเสียงก็จับพิรุธได้แล้ว หญิงสาวรู้สึกหน้าร้อนวาบอย่างช่วยไม่ได้ ขณะแอบมองร่างสูงที่นั่งอยู่

“แล้วไงต่อ...ตกลงเขาเป็นใคร จู่ ๆ มาลอยตุ๊บป่องอยู่ท่าหน้าร้าน แกได้ยังไง”

“ยังไม่รู้หรอกว่าเขาเป็นใคร”

“อ้าว...ทำไมไม่รู้ ไหนว่าเขาบาดเจ็บนิดหน่อยไง”

“ทางกายนะใช่” ไช้มุกตอบ ก่อนจะเล่ารายละเอียดคร่าว ๆ ให้เพื่อนฟังอย่างรวดเร็ว อนงค์ณัฐนั่งฟังโดยไม่ขัด จนเธอเล่าจบ ผู้เป็นเพื่อนก็พูดตอบมาด้วยน้ำเสียงที่ไม่ค่อยสบายใจนัก

“แล้วแกคิดจะทำไม...ฉันรู้ว่าแกน่าจะชอบช่วยคน แต่เราไม่รู้ที่ไปที่ไปของเขาเลยนะ ถ้าเป็นคนร้ายจะทำยังไง”

ไช้มุกมองไปที่เจ้าตัวคนที่กำลังถูกพูดถึง เขาดูห่างไกลจากคำว่า ‘คนร้าย’ มาก “ฉันว่าเขาไม่น่าใช่คนร้ายหรอก”

“แกจะรู้ได้ยังไง คนเรารู้หน้าไม่รู้ใจ” อนงค์ณัฐเถียงอีก

“แล้วแกจะให้ฉันทำยังไง ทั้งเขาไว้อย่างนี้นะหรือ เขาขาเจ็บด้วยนะ”

“ก็แล้วแกจะพาเขากลับไปที่บ้านแกหรือ” อีกฝ่ายย้อนถามกลับมาด้วยน้ำเสียงรวดเร็วเหมือนล่อลวงใจเช่นกัน

“ตอนนี้ฉันไม่วางด้วยสิ ไม่ฉันฉันก็จะไปหาแกหรอก”

ไข่มุกได้แต่เงิบ เพราะเธอหวังว่าอนงค์ณัฐจะมาอยู่เป็นเพื่อนได้ อย่างน้อยมีคนช่วยคิดอีกคนก็ยังดี

“นี่ออกแล้ว แกก็พาเขาไปโรงพักสิ เดี่ยวตำรวจจัดการเองแหละ”
ผู้เป็นเพื่อนแนะนำ

“ฉันถามเขาแล้ว แต่เขาไม่ยอมไปโรงพัก”

“อ้าว...ทำไมไม่ยอมไป แปลกๆ นะ” อนงค์ณัฐทำเสียงสงสัยชัดเจน

“ถ้าฉันก็เป็นเรื่องของเขาแล้วละ เขาบอกเองนี่ว่าเขาจัดการได้ อย่าลืมนะว่าแกอยู่คนเดียว ถึงเขาไม่ใช่คนร้าย แต่เขาก็เป็นผู้ชาย และถึงเขาจะความจำเสื่อม เขาก็ยังเป็นผู้ชายอยู่ดี สมัยนี้คนเราหากินกันแปลกๆ ระวังไว้หน่อยก็ดีนะ” อนงค์ณัฐพูดยืดยาวเหมือนเคยมีประสบการณ์เรื่องแบบนี้มาก่อน

ไข่มุกชักเริ่มรู้สึกว่าเป็นการเสียเวลาเปล่าจริงๆ กับคนที่เธออุตส่าห์คิดว่าจะช่วยตัวเธอได้ แต่เธอก็ไม่มีเหตุผลที่ดีมาขัดแย้งคำพูดของเพื่อนได้

“แต่ฉันจะบอกเขายังไงดีล่ะ เป็นแกจะบอกเขายังไง” ไข่มุกยังอดหยุดหิดไม่ได้ เลยพาลเอากับเพื่อน

“ไม่เห็นต้องบอกอะไรเลย ตอนนี้แกเดินออกมาจากเขาแล้วไม่ใช่หรอ ก็ไปเลย...” เพื่อนยุส่ง

“อย่างมากที่สุดก็เจอกันแค่ครั้งเดียว เขาจำแกไม่ได้หรอก ยิ่งความจำเสื่อมอย่างนี้ยิ่งจำไม่ได้ อีกอย่างเท่านี้แกก็เป็นพลเมืองดีสุด ๆ แล้ว เชื่อฉันเถอะ ถ้าแกอยากให้ฉันพูดนะ ฉันขอบอกว่าฉันภูมิใจในตัวแกมาก จริงๆ นะ กลับไปดูร้านเถอะ...ตอนนี้ฉันต้องวางแล้วจริงๆ ลุกค้ำมาแล้ว”

“โอเค” ไข่มุกวางสายจากเพื่อน เธอหยุดยืนมองร่างสูงที่ยังนั่งถอนใจยาว สีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความครุ่นคิด

หากช่วยเหลือเขาไม่ได้มากไปกว่านี้ ถึงเดินกลับเข้าไปหาเขาก็คงไม่มีประโยชน์อะไร นอกจากจะอัดอัดใจกันเปล่าๆ ในที่สุดไข่มุกก็ตัดสินใจหันหลังแล้วเดินจากไปอย่างเฉียบๆ ตามคำแนะนำของเพื่อน